GAZETA LWOWSKA.

W Poniedziałek Ner. 39. 31. Marca 1828.

WIADOMOSCI ZAGRANICZNE.

Ameryka.

Gazety Kolumbijskie zawierają wyrok rządu z d. 20. Października, nakazujący urządzić 18 batalijonów piechoty i 5 kompanij artyleryi milicyi, któreby zawsze w gotowości były na obronę prowincyj północnych przeciwko uzbrojaniom w Hiszpanii (i w Kubie) czynionym.

Podług listów z Gwaira do d. 4. Stycznia, eskadra Hiszpańskiego Admirała Laborde udała się ku brzegom Kumany, lecz postrzegłszy, iż czynią przygotowania na onéj przyjęcie, śpiesznie się oddaliła. *(G. W.)*

Zjednoczone Stany Ameryki północnéj.

Gazety Hamburskie donoszą z Nowego Yorku z d. 3. Lutego:

Wniesiony będzie bil na obrady Kongresu Zjednoczonych Stanów, ułożony przez Wydział krajowych manufaktur, w celu podniesienia cła wchodowego od wełny, towarów wełnianych, żelaza, konopi, gorących trunków i t. p. Spodziewać się należy znacznéj oppozycyi przeciw temu środkowi i zgromadzeń przeciw taryfie; już je odprawiono w kilku Państwach, aby przeciw takowéj uskutecznić publiczne oświadczenie kupców, wsparte stosownemi dokumentami, na dowód, że ten środek, jako dający opiekę interesom manufaktur, zupełnie nie jest potrzebny. Rzecz ta oburzyła więcéj stronnictwa Związku, jak już w podobnym przedmiocie nie dawno zburzone były. Uwagi godna, że przeciwnicy nowych podatków nazwani są w pewnéj gazecie Washingtońskiéj (nie w Intelligencer) »Jacksonistami,« i obwinieni są o zabiegi; co oni ze swojéj strony z odrazą od siebie oddalają i twierdzą (chociażby nawet dość jawno być mogło), że polityka Jacksońska nie trudni się temi rzeczami, chociażby się stronnicy Jenerała tak za tém, jako i przeciwko temu, podług interesów i zasad, któreby nimi powodować mogli, oświadczyli.

Jenerał Jackson zwiedził widownią swoich czynów wojennych w Nowym Orleanie, gdzie go z największym zapałem przyjęto.

Daléj z d. 10. Lutego: Już w d. 31. z. m. wniósł P. Makary w Izbie Reprezentantów w Washingtonie bil taryfy w imieniu Wydziału manufaktur; odczytany został dwa razy i odesłany do Wydziału całéj Izby względem stanu narodu. Bardzo jest obszerny, i jeżliby był przyjęty, zacząłby w d. 30. Czerwca b. r. obowiązywać. *(G. W.)*

Hiszpanija.

Gazeta Madrycka z d. 19. Lutego zawiera uwiadomienie Junty, rozpoznawającéj i likwidującéj pretensyje Francyi; według treści tegoż uwiadomienia, rozkazał Król, aby wierzycielom, których pretensyje późniéj, jak tych, którzy Gazetą z dnia 25. Września 1825 byli wezwani, na przyszłość wypłacona była dywidenda 30 procentu. W skutek tego rozkazuje Junta, by owe 30 procentu zostały wprzód wypłacone wierzycielom, należącym do pierwszego podziału, lecz którzy późniéj się zgłosili, gdy wyrok królewski rozkazał zawiesić wypłaty; powtóre wierzycielom, których pretensyje jako najstarsze w pokoju Bazylejskim były likwidowane; i po trzecie tym, którzy upominają się o ilość za złożoną w Burgos wełnę; któreto pretensyje równie są likwidowane. *(G. W.)*

Wielka Brytanija i Irlandyja.

W d. 10. Marca odbyła się Rada gabinetowa w biórze spraw zewnętrznych, na któréj znajdowali się: Xiążę Wellington, Hr. Bathurst, Dudley i Aberdeen, Vicehrabiowie Melville i Palmerston, Kanclerz Izby skarbowéj, P. Grant i P. Herries.

Rząd odebrał depesze od Posła Angielskiego w Mexyku, dochodzące do 5. Stycznia; takowe potwierdzają po większéj części wiadomość o powstaniu w tém Państwie, i mówią, że wysłano znaczny korpus w prowincyje, na utłumienie takowego; przy odejściu depeszy jeszcze żadna nie zaszła była potyczka.

Podług listów z Plymouthu, rozkazał rząd uzbroić trzy linijowe okręty dla wzmocnienia floty Admirała Kodringtona. Równie udać się mają tamże okręty linijowe: Ocean i Revenge, jakoteż fregata Blonde z Tagu.

W Wydziale osadniczym odebrano depesze od Jenerała Clinton, Dowódzcy wojsk Angielskich w Portugalii, datowane z Lizbony pod

)(

d. 23. Lutego, podług których wspomnione wojska opuścić miały kraj w 10 dni po przybyciu Infanta Don Miguel.

Izba niższa słuchała w d. 1. Marca wielu świadków względem przekupstwa podczas wyborów do Parlamentu w East-Retford (Nottinghamshire). Z wyznania wszystkich jawnie się okazało, iż jest zwyczajną i z samej siebie wypływającą rzeczą, iż każdy obywatel otrzymuje za swój głos od kandydata pewną summę pieniędzy. W stosunku wpływu obywatele podzieleni są na całych, pół i ćwierć ludzi; cały człowiek brał 20 gwineów. Niektórzy ze świadków, co w zeznaniach swoich okazali fałsz i złe chęci, zostali uwięzieni. Rozwiązanie pytania: czyli East-Retford ma utracić prawo wybierania, tymczasowie odłożono.

W d. 4. Marca złożono prośby kilku Szkockich i Irlandzkich towarzystw o wsparcie wychodztwa, w których proszą o pomoc pieniężną.

Jakeśmy już namienili, żądał Sir Henry Parnell w Izbie niższej d. 7. Marca, aby złożony był na stole w Izbie odpis traktatu Limerickiego. P. Henry Grabtan popierał ten wniosek, i twierdził, że ustawy karzące, uciążające katolików, traktat ów nadwerężają; takowy bowiem przepisuje, aby Katolikom zwrócone były prawa, których za Karola II. używali.

P. Peel twierdził, że traktatu tego nie nadwerężył Król Wilhelm; w prawdzie pod Królową Anną i Jerzym I. przyjęto prawa (z powodu buntu na korzyść Stuartów), które się owemu traktatowi sprzeciwiają; sądzi atoli, że Katolicy używają wszystkich praw, jakie onym traktat Lirnerycki zapewnia.

Wielu innych Deputowanych mówiło o tym traktacie, i twierdziło, że był nadwerężony, i że go jeszcze teraźniejsze prawa nadwerężają. Nakoniec wniosek Sir Henry Parnell został bez oppozycyi przyjęty.

W dniu 8. Marca przełożono Izbie niższej raport Wydziału względem aktu korporacyi i świadectwa, i Izba zezwoliła, aby bil do uchylenia takowego był wniesiony. Wydział polecił cofnienie tego aktu. (Bil ten został już po raz pierwszy odczytany.)

Odmieniony wniosek P. Broughama, dotyczący się sądownictwa, który Izba niższa w dniu 29. z. m. jednomyślnie przyjęła, brzmi w sposobie następującym: »Król Jmć ma być w osobnym adresie proszony, aby przez właściwe środki kazał rozpoznać pochodzenie, postęp i koniec procesów w wyższych Sądach Angielskich, jakoteż stan praw, ściągających się do przeniesienia własności.«

Na jednem z ostatnich posiedzeń Izby niższej żądał rząd (jak już namieniono) summy 2 mil. 208,231 f. s. na opędzenie wydatków tegorocznej służby marynarki. P. Jorke sądził, iż mogłaby być wielka oszczędność przedsięwziętą; na samo drzewo do budowy okrętów ma być zezwolono 800,000 f. s; na co tak wielkiej summy, i na co ma być 110 okrętów linijowych osadzonych? Ministeryjum uczyniło uwagę: teraźniejszego zezwolenia żąda się tylko na rachunek i ma podlegać rozpoznaniu Wydziału skarbowego, poczém wniosek ten bez sprzeczki przeszedł. — Gdy potém wprowadzono wykaz wydatków na wojsko lądowe, przełożył P. Waithmann, aby miasto wniosku do głosowania na 91,000 ludzi, przyjęto liczbę 80,000 ludzi, na co rząd odpowiedział, iż wprzód potrzeba wydać prawa dla uspokojenia Irlandyi, zanim da się pomyśleć o zmniejszeniu wojska. Poczém zapadły uchwały względem zezwolenia na 2 mil. f. s. dla wojska lądowego Angielskiego, 1 mil. f. s. dla pensyjonowanych domu inwalidów, i 753,519 f. s. dla wydziału artyleryi.

Podług urzędowych podań, od początku przeszłego wieku ogrodzono i uprawiono w Anglii przeszło 6 mil. morgów gruntu. (*G. W.*)

Na giełdzie Londyńskiej panowało w d. 13. b. m. wielkie poruszenie, ponieważ w skutek przybyłego gońca z Petersburga do Xięcia Lieven, rozeszły się rozmaite wieści o wojnie. Konsolidy znaczono po różnych cenach od 83 1/4 do 82; o godz. 2 stały one po 82 3/8, 1/2. Papiery Rossyjskie spadły z 88 aż na 84 1/2, 85. (*D. A.*)

Francyja.

Król Jmć przyjmował d. 12. Marca, w rocznicę przybycia Xięcia Angouleme do Bordeaux w r. 1814, Deputacyją tegoż miasta, która potém złożyła hołd swój Delfinowi.

Izba Parów na posiedzeniu swojém w dniu 11. Marca wybrała trzech kandydatów na Prezydenta dozorczéj Kommissyi kassy umarzającéj, którето miejsce zostało uwolnione z powodu żądanéj dymissyi przez Hr. Villemanzy dla słabego zdrowia. Tymi trzema kandydatami są: Hr. Orvilliers, Hr. Mollien i Baron Portal.

Izba Deputowanych uchwaliła w dniu 10. Marca wniosek P. Bacot de Bomans (właściwie Hyde de Neuville), aby zniesła swoję Kommissyją cenzury na doniesienia gazet względem posiedzeń, jako jednomyślnie wspierany, wziąć pod rozpoznanie. Poczém przedsięwzięto tajne *scrutinium* do mianowania sześciu kandydatów do Kommissyi dozorującéj kassę umarzającą, gdzie z pomiędzy 300 głosujących, P. Delessert otrzymał zupełną większość 178 głosów; mianowanie reszty kandydatów odłożono.

Na posiedzeniu dnia 11. otrzymali zupełną większość PP. Kaźmierz Perrier i Terneaux, a stosunkową większość PP. Duchatel, Louis i Lafitte, którzy podług tego zostali kandydatami ogłoszeni.

W d. 12. Minister skarbu przełożył Izbie budżet. Na dzień następujący zapowiedziana była Rada gabinetowa, dla ułożenia projektu do wyborów. Tę Radę gabinetową składać mają Ministrowie Stanu, i P. Pasquier ma do niéj należeć.

Monitor w dwóch swoich ostatnich numerach zawiera różne królewskie postanowienia, zwołujące Kolegija wyborcze owych Departamentów, które w skutek podwójnego wyboru tegoż samego kandydata, lub z innych powodów na teraz nie są zupełnie w Izbie reprezentowane, dla przedsięwzięcia nowych wyborów, jednakże najwięcéj dopiero na d. 21. Kwietnia.

Prefekt Policyi na mocy uchwały wziął pod swój zarząd różne attrybucyje ogólnéj i centralnéj Policyi i służby czynnéj.

Minister skarbu dozwolił na sześć miesięcy wolne od cła wprowadzenie pięknego Szwajcarskiego bydła dla ulepszenia krajowego, atoli przy potrzebnych środkach ostrożności przeciwko przemycaniu.

Okólnik Ministra handlu i rękodzieł do Prefektów, żąda od tychże ciągłych raportów względem wszystkich interesów i życzeń kupców i przemysłowi się oddających w ich Departamentach.

Okólnik Radcy Stanu Cuvier, upoważnionego do spraw niekatolików, wydany do Prezydentów Konsystorzów protestanckich, żąda od nich raportów względem osobistych stosunków, postępowania, talentów i religijnych i polityeznych mniemań podległych onym Duchownych. (*G. W.*)

Do Toulonu nadeszły między 4. i 6. Marca przez telegraf różne rozkazy, które zdają się ściągać do wyprawy do Morei. Okręty wojenne przeznaczone na wzmocnienie eskadry Admirała de Rigny, które jeszcze nie wypłynęły, mają oczekiwać w zatoce nowych rozkazów. Kommissarz wojenny musi kazać mleć 15,000 cetnarów pszenicy, a Pułkownicy stojących w Toulonie trzech pułków, 2, 46 i 58, mają być w gotowości wsiąść na okręty; ludzie ich nawet mają być śpiesznie opatrzeni w mundury, w którymto celu mogą wziąć w rekwizycyją krawców Toulońskich i sprowadzić sukno z Marsylii.

Gazeta Francuzka, wykazawszy w innym artykule przez liczby nieważność twierdzenia Ministra skarbu względem *deficit*, czyni uwagi następujące: »Jaki powód miał Minister skarbu wystąpić i ogłosić Francyi *deficit*, który nie istnieje? Nie, *deficit* ten nie istnieje, i ośmielamy się twierdzić, że to przekonanie niebawem powszechnie przyjęte zostanie. Wykazaliśmy to liczbami; teraz chcemy dowieść, co jest pierwszym skutkiem tego twierdzenia.« »Wnijdziemy,« mówi Konstytucyjonista, »w ten oto *błędnik nie*»*sprawiedliwości* i zobaczymy, ileż to milijo»nów nie strwoniono, aby opłacać Jezuitów, ży»wić kongregacyje i wycinać obywateli!...... aby »Francyi wydrzeć jéj instytucyje. Złoto opłaca»jących podatki posłużyło do kucia kajdan onym »przygotowywanych. Głębokie rany zadano prze»mysłowi i handlowi Francyi; tysiące rodzin przy»szło do ubóstwa przez machiawelizm Ministe»ryjum P. Villela. Oto są ofiary i narzekają, i t. d.« -— Zaledwo słowo *deficit* wyrzeczono, a już wznoszą się z nową wściekłością rewolucyjne namiętności, które słowa tego z pamięci nie uroniły. Konstytucyjonista porzuca swoję nauczającą mowę, aby ujął za topor i wzniecił pożar z 1793! — Bez wątpienia nierozsądkiem jest powiedzieć w teraźniejszym stanie rzeczy, w obliczu Izby obrachunkowéj, w obliczu budżetu, w obliczu całego systematu rachunkowości, który od 12 lat wszelkiéj, jaka być może, poddany kontroli: że milijony zmarnowano na Jezuitów i na kongregacyje, że tysiące rodzin zrabowano i zniszczono, i wskazywać na narzekające ofiary w kraju, w którym dotąd nikt nie padł ofiarą, oprócz ludzi, którzy się interesom publicznego porządku zupełnie poświęcili. — Lecz Konstytucyjonista wie dobrze, że podobne szaleństwa twierdzić można pod tarczą słowa *deficit*, bo takowe już raz pogrążyło umysły w nieład i anarchiją. — *Deficit* jest jeszcze silniejszém straszydłem od Jezuityzmu; albowiem zawiera w sobie ideę w ostatniéj potrzebie będącego Państwa, i wyzywa w szranki wszystkie namiętności. — Bezbożność czasu teraźniejszego, ma osobny swój charakter, albowiem wyszukuje w przeszłości wszystkie przyczyny, które zrządziły zamieszanie, i ztąd dzisiejsi rewolucyjoniści są bardziéj kary godni, niżeli ich poprzednicy; albowiem ostatni używali broni, któréj całéj siły nie znali, nasi zaś wydobywają takową z arsenału złego ducha, ponieważ siła jéj jest im znaną!« (*D. A.*)

Niemcy.

Król Jmć Saski raczył w d. 8. Marca zawierzytelnionemu na król. Saskim Dworze król. francuzkiemu nadzwycyajnemu Posłowi i pełnomocnemu Ministrowi, Hr. Jerzemu Carraman dać prywatne posłuchanie, i przyjąć z rąk jego list onegoż zawierzytelniający.

Owdowiała Królowa Jej Mość bawarska

wraz ze swojemi obiedwiema córkami, Maryją i Ludwiką, jadąc z Wirzburga do Drezna, nocowała w d. 13. b. m. w Bayreuth.

Król i Królowa Jch Mość Wirtemberscy chorują na odrę. Tym czasem podług najnowszych lekarskich raportów, szczęściem oboje są zdrowi, ile zwyczajne rozwinienie się téj choroby spodziewać się każe. (*G. W.*)

Królestwo Polskie.

— Z *Warszawy.* —

Kurs listów zastawnych, z d. 20. Marca 1828.

Za sto Złp. w listach zastawnych bez 3ch kuponów, białych.

Przedający żądają	Złp. —	gr. —	
Kupujący dają	— 82	— —	
Istotnie sprzedano po	82	— —	(*K. W*)

Rossyja.

Z Petersburga donoszą pod d. 4. Marca: »Onegdaj miał Poseł Angielski, P. Disbrowe, pożegnawcze posłuchania u NN. Cesarza i Cesarzowéj Ichmość, a P. Temple, jego następca, posłuchanie wstępne.

Cesarz Jmć potwierdził statuty towarzystwa ogniowego. Kapitał tegoż składać się będzie z akcyj, które w tym względzie na 10 mil. rub. A. Bank. wydane będą. Na wsparcie tego nowego przedsiębierstwa otrzyma to towarzystwo szczególne przywileje na lat 20.

Radca kolegijalny, Wojejkow, mianowany jest przez Cesarza nieustającym Redaktorem naszéj wojennéj Gazety: Rossyjskiego Inwalida (w języku Rossyjskim). — Mrozy jeszcze są tu silne. Marzec rozpoczął się 18 stopniami niżéj zero. (*G. W.*)

Turcyja.

Dostrzegacz Austryjacki pod napisem: *Ze Stambułu d. 25. Lutego*, umieścił artykuł następujący:

W d. 16. t. m. obchodzono tu uroczystość urodzin Cesarza Jmci Austryjackiego nabożeństwem i *Te Deum* w kościele Santa Maria Draperis: poczém c. k. Internuncyjusz, który po ciężkiéj chorobie przyszedł do zdrowia, dał obiad dla wszystkich cesarskich poddanych i pod opieką będących. Przy téj sposobności miał Baron Ottenfels stósowną przemowę w któréj obecnych zachęcał, aby się żadnéj przesadnéj trwodze nie poddawali, i raczéj z zupełném zaufaniem na dalszéj opiece najjaśniejszego Dworu, i na niewzruszonéj trwałości między tymże Dworem a Otomańską Portą istniejących przyjaznych stosunków, polegali.

Jeszcze nie ze wszystkiem ustało prześladowanie Ormian Unitów. Patryjarcha Ormiański i Ormianie schyzmatycy popierali takowe z właściwą gorliwością sekty. W pierwszych dniach tego miesiąca zwołał ów Patryjarcha naczelników Ormian Unitów, odczytał onym nowy firman, nakazujący wszystkim Xiężom Unitom tego narodu, którzy się jeszcze w Stambule znajdują w dniach czterech miasto i ogólnie Państwo Otomańskie opuścić, w którymto celu onym wspomniony Patryjarcha wydał potrzebne Teskery, czyli karty drożne. Już wyjechali, i część onych udała się lądem do Bukarestu, a część wsiadła na okręty i popłynęła na Archypelag. Patryjarcha miał mieć ten zamiar, aby wszyscy ci Xięża wygnani byli do jego schyzmatyckich klasztorów w Azyi; na co jednakże nie zezwoliła W. Porta i już wprzódy naganiła to Patryjarze, domagającemu się apostazyi Katolików. Rozkaz wydany do Unitów Ormian, aby mieszkania swoje w Pera, Galata, w bliskości kościołów Franków i Poselstw, opuścili i w środku miasta w dzielnicach przez Nie-unitów Ormian zamieszkałych osiedli, odmieniła Porta w tém, że Unitom Ormianom dozwolono udać się do różnych wsi blisko stolicy, jakoto: do Ortakej, Beszyktasz, Chaskoi, Skutari i Kadikoi. — Tymczasem przystąpiono do sprzedaży domów, niektórych najbogatszych Unitów Ormian w Pera i Galata, na rachunek dotychczasowych właścicieli, którzy przez niską bardzo cenę, za którą domy te sprzedano, znaczną ponieśli szkodę.

W nocy z d. 19. na 20. t. m. wybuchnął pożar w dzielnicy miasta Balat, po większéj części przez Izraelitów zamieszkałéj, i takowy dopiero po 3 godzinach ugasić zdołano; wiele domów zostało w perzynę zamienionych.

Wiadomości z Grecyi.

Oto są wiadomości o stanie rzeczy w Grecyi, które w Smyrnie do d. 18. Lut. odebrano:

Hrabia Jan Capodistrias przybył do Eginy w d. 23. Stycznia na linijowym okręcie Warspite, pod Kapitanem Parker. Dnia następującego przyjmował Członków rządu tymczasowego, Senat i t. p., i w towarzystwie tychże, jakoteż komendantów okrętu Warspite i fregaty Juno, Kapitana Leblanc, wysiadł na ląd. Warspite zatknął przy téj sposobności flagę Grecką, i pozdrowił 21 wystrzałami działowemi Prezydenta Grecyi; (bo taki jest tytuł, którego Hr. Capodistrias względem obcych i w obcym języku używa.)

Pierwszym publicznym aktem Prezydenta była odezwa, oznajmująca objęcie przez niego rządu, i wyrok względem utworzenia nowej rady, złożonéj z dwudziestu siedmiu Członków, która ma tytuł: *Panellinion*, i aż do zebrania się Zgromadzenia narodowego w Kwietniu b. r. ma z nim dzielić pracę i odpowiedzialność rządu. Obadwa te postanowienia przesłał Prezydent pod d. 1. Lutego wszystkim Członkom Senatu, reprezentan-

tom różnych prowincyy Grecyi i naczelnikom wojskowym, przez okólnik.*)

Wybór osób, które w wyroku dotyczącym się Panellinionu, oznaczone urzędy w trzech wydziałach: skarbowym, spraw wewnętrznych i wojny, sprawować powinni, zostawiono wyłącznie do woli Prezydenta; opinija publiczna przeznacza tymczasowie P. Spiridiona Trikupi, jako przełożonego Rady w Wydziale skarbu; P. Jerzego Kondurioti, do spraw wewnętrznych, a P. Anastazego Londo, do wojny. Mówią także, że Alexander Maurocordato obejmuje wydział spraw zewnętrznych.**)

Admirałowie trzech połączonych Mocarstw oddali do dyspozycyi Hrabiego Capodistrias trzy wojenne okręty swoich eskadr, które w zatoce Egińskiéj mają stać na kotwicy. Do tego wybrano okręt linijowy Angielski Warspite i fregatę Francuzką Juno, i dowódzcy tychże otrzymali już potrzebne instrukcyje. Ze strony Rossyjskiéj wybrano do tego fregatę Helenę. Takowa pokazała się istotnie z końcem Stycznia na Archypelagu, a jeźli do d. 3. Lutego, do któregoto dnia wiadomości nasze dochodzą, jeszcze nie przybyła do Eginy, to przeszkodziła temu burza, która ją w téj podróży w d. 30. Stycznia do Milo zawinąć zmusiła.

Zniesienie, a przynajmniéj ograniczenie rozbojów morskich, zdaje się Hr. Capodistrias najwięcéj obchodzić. Wyjawił on już w téj mierze myśl swoję w *Memorandum*, przesłaném Admirałom podczas swojego w Malcie pobytu, a w którém miał wyrażić, »iż usilowanie jego do tego dążyć będzie, aby rozboje morskie utłumił i całą siłę Grecyi w Peloponezie skupił.« — Admirałowie uczuwali tę samę potrzebę, i tak nastąpiła wyprawa przeciwko Karabusy, którą w ostatnich dniach Stycznia Anglicy i Francuzi, pod sprawą Kapitana Staines, Komendanta fregaty Izis, uskutecznili. — List z Kanei z d. 2. Lutego umieścił w téj mierze, co następuje:

»W d. 27. Stycznia ukazała się Angielska fregata Izis i Francuzka korweta Pomona przed Karabusą, zbliżywszy się na wystrzał zbroni. Skała zdawała się być okrytą ludem; pod zamkiem stało trzynaście okrętów Greckich, jeden Austryjacki i jeden Joński, które rozbojnicy morscy tamże zaprowadzili. Jedna Grecka szalupa odbiła od brzegu, popłynęła ku Izys, z którą znajdujący się na szalupie ludzie rozmawiali, i Komendanta onejże prosili, by przeciwko okrętom pod Karabusą stojącym nie kazał nic przedsiębrać, ponieważ zamyślają wsadzić na nie wojsko i na różne punkta Kandyi lądować. Kapitan Staines odpowiedział Deputowanym, iż każdéj wyprawie z Karabusy dopóty sprzeciwiać się będzie, dopóki naczelnicy rozbojników i wszystkie okręty rozbojnicze nie zostaną wydane, i dopóki teraźniejsze załogi nie opuszczą zamków. — Dnia następującego przybyła inna deputacyja z listem pisanym wspólnie do Kommendanta Angielskiego i Francuzkiego, w którym prosiła, aby zostawiono Greków w posiadaniu okrętów i głównéj twierdzy, obowiązując się oddać mały zameczek na brzegu; odpowiedziano deputowanym, iż od powyższych żądań odstąpić nie można; iż przeciwko ludziom, którzy od lat dwóch z Karabusy uczynili schronienie bandytów, postąpiono będzie bez względów; iż musi być dany przykład i zadosyć uczynienie za tyle ofiar ich rozbojów; i że ci, którzy żadnego prawa, żadnéj własności nie szanowali, i dopuszczali się najhaniebniejszych rozbojów i bezprawia, nie mogą żądać łagodnego z nimi obejścia się. — Że do d. 31. Stycznia żadnéj zaspokajającéj odpowiedzi nie dali Grecy, stanął Komodor Staines z Angielskiemi fregatami Izis i Cambrian, Francuzką korwetą Pomoną i czterema innemi Angielskiemi i Francuzkiemi okrętami wojennemi (Rattlesnake, Zebra, Cameleon i Fleche) na wystrzał pistoletowy pod zamkiem, aby okręty rozbojnicze, stojące w porcie, zniszczyć ogniem działowym, który natychmiast otworzono. Angielska fregata Cambrian, przez impet wiatru, gdy chciała wykonać obrót, została rzucona na skałę i niestety rozbiła się, jednakże cała osada została szczęśliwie ocalona. — Dnia następującego zawinęły do przystani: Angielska fregata Izis i Francuzka korweta Pomona; trzy Greckie okręty już były zatopione, inne poddały się i zostały wydane: z zamków wyciągnęły załogi i jak zapewniają, oddano je wraz z małą załogą dowódzcy przez Hr. Capodistrias mianowanemu. Alexander Maurocordato znajdował się na okręcie Cambrian jako Kommissarz rządowy Grecki i tłumacz. Fregata Izis i korweta Pomona zostały na teraz w Karabusie. Angielski ślop wojenny popłynął z tą wiadomością do Eginy, i Francuzki szoner la Fleche do Smyrny, dla zawiadomienia Admirała Francuzkiego de Rigny o zaszłém zdarzeniu.« — Przykład surowości przeciwko rozbojnikom, mowa Admirałów i Prezydenta okazują szczerą chęć polo-

*) Odebraliśmy obadwa te dokumenta w języku oryginalnym, i udzielimy z nich przekładu.

Przyp. Do. Au.

**) Podług wyimków z Gazety Egińskiéj do d. 6. Lutego dochodzących, z Korfu nadesłanych, któreśmy już umieścili, zdawałoby się, że powyższe urzędy już ostatecznie i wcale inaczéj zostały osadzone. Gdy atoli nie doszła nas żadna oryginalna Gazeta świeższéj daty, tedy musimy to pominąć, czyli się z podaniem w owych wyimkach zgadza, lub nie.

Przyp. Do. Au.

)(2

żyć konieo dotychczasowym zgrózom rozbojów Greckich.«

W d. 7. Lutego odebrano tu (w Smyrnie) przez Francuzką galiotę Filomele, która z depeszami do Admirała de Rigny z Toulonu przybyła, wiadomość o rozwiązaniu Ministeryjum Villela. — W d. 15. przez Niderlandzką korwetę Prozerpinę nadeszła z Malty wieść o zmianie Ministeryjalnéj w Anglii, przez którą Xiążę Wellington jako pierwszy Minister na czele administracyi postawiony, i kilku innych przeszłych Ministrów, P. Peel, Lord Bathurst i t. d. znowu do Gabinetu wnijść miało; przezco powiększyła się nadzieja utrzymania pokoju.

Na wyspie Scio do d. 10. t. m. wszystko w dawnym było stanie. Fregatę Hellas, pod sprawą Miaulego, widziano w powyżéj pomienionym dniu pod ową wyspą.

Oto jest treść odezwy wydanéj w Eginie przez Hr. Capodistrias w d. 1. Lutego n. s.: »Państwo Greckie (Ελληνική Πολιτεία) Prezydent*) Grecyi czyni Grekom wiadomo:

»Gdy Bóg z nami, ktoż przeciwko nam?« Nakoniec jestem pośród was, i dziękuję zato Najwyższemu. Uczucia serca, z jakiemiście mnie przyjmowali, i dowody zaufania, z którém podobało się wam otoczyć mię, przenikają głęboko serce moje, i pragnę chwili, abym wam okazał całą miarę mojego poświęcenia się i mojéj wdzięczności. — Przekonacie się o tém, spodziewam się, skoro wasi Deputowani, prawnie na Zgromadzenie narodowe zebrani, powezmą wiadomość o tém, co onym mam udzielić. — Wtedy będziecie się mogli przekonać, że podróży moich, jakoteż moich starań od miesiąca Maja jedynym głównym było celem wydobyć naszę ukochaną ojczyznę z tego zgubnego i opuszczonego położenia, w którém się dotąd znajduje, i postawić ją w stanie, używania bez zwłoki tych korzyści, jakie jéj pierwszy paragraf artykułu dodatkowego do traktatu Londyńskiego z d. 6 Lipca r. z. zapewnia, i wyjednać jeszcze niejakie pieniężne zasiłki od wszystkich Mocarstw, bez wyjątku, które ów traktat podpisały. — Oznaki honorów od d. 24. b. m. waszéj fladze oddawane i installacyja nowego rządu, ośmielą was, wraz ze mną wierzyć, iż jeźli wyżéj namieniony zamiar nie został jeszcze spełniony, powinien być spełnionym w téj chwili, w któréj rząd wewnętrzny, tylko prawami silny, będzie w stanie, ocalić was od strasznéj anarchii, i następnie kierować wami do postępowania narodowego i politycznego odrodzenia. — Wtedy tylko będziecie mogli połączonym Monarchom nieodzowną dla nich dać rękojmią, i przekonać ich względem drugi, jaką poznacie i przedsięweźmiecie ku wykonaniu zbawiennych zamiarów, które akt z d. 6. Lipca i wiekopomny dzień 20. Października wydały. — Wprzódy nie macie prawa spodziewać się wsparcia, o które się starałem, ani innéj jakiéj pomocy do wynalezienia środków, by ugruntować wewnętrz porządek i zachować poważanie Mocarstw obcych. — Gdy się nad tém zastanawiam, czuję mocno smutek, że Zgromadzenie narodowe w Troezen (Damala) nie dało Senatowi potrzebnych pełnomocnictw, aby przedsięwziąć mógł środki, jakich dobro publiczne na przyszłość koniecznie wymaga. — Nowe Zgromadzenie narodowe nie może się przed Kwietniem zebrać. Lecz w téj przerwie czasu, teraźniejsze przesilenie, gdyby dłużéj trwało, mogłoby wszystkie wasze zniweczyć nadzieje, i pozbawić owoców niezliczonych ofiar świętéj walki, którą wytrzymaliście z taką odwagą i wytrwałością. Przekonany, ż jaką niecierpliwością życzycie sobie zbierać owoce tych ofiar, i odpowiedzieć oczekiwaniu połączonych Mocarstw, jakoteż uczestnictwu, którém was świat chrześcijański i cywilizowany zaszczyca, uchwaliłem obmyśleć jedyny środek, jaki jest w mojéj mocy, zwołując na Kwiecień Zgromadzenie narodowe, a dopóki się takowe nie zbierze obieram systemat tymczasowego rządu, opartego tymczasowie na zasadach obrad, zaszłych w Epidaurus, Astreos i Troezen. Jednakowoż systemat ten obrałem w tenczas, gdy wprzód zasięgnąłem zdania Senatu i najwięcéj pośród was doświadczonych. Aniteż takowego nie przywiodę do skutku, bez współdziałania jednego i drugiego, a szczególniéj tych, którzy przez głosy prowincyi już stopnia najwyższéj władzy, mianowicie reprezentacyi narodowéj doszli. — Ci wspólnie ze mną będą należeli do prac moich i staną się wraz ze mną odpowiedzialnymi. Zgromadzenie narodowe wyda w téj mierze wyrok. — Całe życie moje, zawód polityczny, przeszło lat trzydziestu, życzliwość, jaką w ciągu tego czasu zjednałem sobie w wielu krajach Europy, ręczą wam, że jedynym celem téj mojéj uchwały jest, abyście nakoniec pod tarczą praw stanąć, iż od skutków dowolnego rządu ochronieni być mogli.« — W Eginie d. 20. Stycznia (1. Lutego) 1828. Prezydent: J. A. Capodistrias.«

(Wyrok względem utworzenia Panellinionu nastąpi.)

---

*) Wyraz ten: Κυβερνήτης przełożony jest w nawiasie: *le Président de la Gréce.*

Przyp. Do. Au.

Redaktor: Mikołaj Michalewicz; Drukiem: Piotra Pillera.